

Els desafiaments del coronavirus

El sopar de duro de l'oportunitat

Estem davant dos desastres, un de salut pública i un altre d'econòmic. Cal serrar les dents

JOSEP
Martí Blanch

Sha de prometre poc i bé. Si es trenca aquest principi s'atterra de morros contra els incompliments que ningú, a excepció dels cíncics, suporta de bon grat. En plena tempesta econòmica, i després d'aguantar-los durant quatre anys, el 2012 vaig prometre que arribaria a les mans amb qui pronunciés davant meu la frase «en xinès, la paraula crisi no existeix, ells en diuen oportunitat». Vaig incomplir la promesa, per descomptat. Primer, perquè era només una *boutade*. I segon, perquè de no fer-ho m'hauria passat el dia repartint i rebent mastegots.

Així que no renovaré els vots de saltar a sobre de ningú ara que es comencen a multiplicar els paladins que veuen en el coronavirus una oportunitat. Però contradir-los, això sí. Mirin, no estem davant cap oportunitat. Estem davant dos desastres. Un de salut pública i un altre d'econòmic.

CADA MESSIES de l'oportunitat aporta els seus arguments per convèncer-nos dels beneficis futurs del que ens està passant. Per a uns, l'important és que descobrirem les virtuts del teletreball. Per a d'altres, que per fi aprendrem que hem de relocalitzar la indústria que fabrica productes bàsics. D'altres, més esotèrics, afirmen en un exercici d'optimisme sense límit que quan això s'acabi hauré canviat la manera que tenim d'estar al món. Serà possible gràcies a la lliçó d'humilitat que ens haurà clavat la mare natural. Una lliçó que, per descomptat, haurem après. Serem més responsables, viatjarem menys i recuperarem el gust per les coses petites.

Tot això ens permetrà firmar per fi l'armistici definitiu amb el planeta i ser més feliços i menjar, fins a l'embafament, anissos. Proposo un final per aquest conte de la lletera: els ajuntaments aproven mocions per batejar en senyal d'agraïment places i carrers com a Covid-19 i el plenari de l'ONU dona el vistiplau a assenyalar en el calendari el Dia Internacional del Coronavirus. Conte contat.

LEONARD BEARD

La crisi econòmica que es va allargar del 2008 al 2014 ni ens va fer millors ni ens va permetre aprendre gran cosa. Bé, alguna sí. Ara els bancs estan més vigilats i els organismes de supervisió es prenen les coses menys a la lleugera. Però, en general, les conseqüències importants de tot allò van ser que ens vam tornar més pobres, vulnerables i porucs. I cap d'aquestes coses fa del món un lloc millor. Al contrari, com ha pogut veure's en l'últim quinquenni.

En les ok ok pròximes setmanes i mesos, tret d'un miracle que no esperem, caurà la productivitat, baixarà el consum i es perdran molts llocs de treball. Les mesures dels governs per controlar, dins el possible, l'avenç del virus provocaran una part d'aquestes conseqüències i la por de la població i dels inversors farà la resta. Aquest és l'escenari que ens cau al damunt. ¿Malastruc? No hi

Hi ha qui somia en un món millor després de l'epidèmia, com en un conte de la lletera

Una crisi no porta res de bo. Això sí que ho vam aprendre del 2008 al 2014

ha optimisme més sòlid que el que neix del realisme.

És hora de serrar les dents. De seguir a ulls clucs les recomanacions de les autoritats sanitàries i confiar-hi. De treure de la dieta informativa tot el que no vingui avalat per la veu d'un expert i de deixar treballar els governs en l'aplicació de les mesures sanitàries que considerin. Sense queixar-se i sense intentar treure'n cap avantatge.

I en el pla econòmic, a les mesures d'injecció de liquiditat i relaxació del dèficit anunciades per la UE, i al paquet d'iniciatives que l'Executiu espanyol ha posat sobre la taula, se'ls ha d'exigir dues coses: que siguin només les primeres de moltes més i que siguin efectives, no només uns titulars.

Hi ha qui somia en un món sense avions, sense creuers, sense turisme, sense fàbriques i en què tots consumim productes de proximitat mentre disfrutem de temps lliure a mans plenes perquè hem fet realitat una nova manera de treballar per a tota la humanitat. Hi ha qui fins i tot ho creu possible. Per aquests, efectivament, el coronavirus és una oportunitat. Entre ells, molts poden omplir el cistell amb productes ecològics que costen més diners, tenen butlla per viatjar perquè per ells sí que resulta imprescindible fer-ho i, com que treballen davant un ordinador, han arribat a la conclusió que els torns i la presència física als llocs de treball és una rêmora del passat.

D'altres ens conformem amb menys. Que duri poc, que emmalalteixi com menys gent millor i que el mal econòmic sigui també el menor possible. Perquè una crisi, tinguin els xinesos paraula o no per referir-s'hi, és una crisi. I no porta res de bo. Això sí que ho vam aprendre del 2008 al 2014. ≡

Periodista.

Feminismes

NAJAT
El Hachmi

Jo també soc una dona blanca

Per fi he topat amb la dona blanca occidental. Me l'havien descrit com una opressora fanàtica obsessionada amb imposar el seu feminisme a la resta de dones del món tot violentant-les, arrencant-los mocadors, planxant-los els cabells o blanquejant-los la pell, sotmetent-les al poder dels seus postulats colonitzadors. Com que vinc d'un barri pobre potser no vaig saber detectar aquestes privilegiades que m'oprimien. Les netejadores, les mestres, les treballadores de la fàbrica de pells, les mestresses de casa andaluses, no ho sé, potser sí que m'estaven colonitzant i jo no me'n vaig adonar. Algunes prou feina tenien a salvar-se elles mateixes de la violència i la discriminació però es veu que això no compta i les he de ficar al mateix sac que les de classe alta només pel seu color de pell.

Ara, però, he topat amb un tipus molt concret de feministes (espero de tot cor que siguin un sector extremadament minoritari o tindrem molts motius per tirar-nos totes a les vies del tren) que sí que es col·loca en una posició de superioritat davant les dones que elles mateixes han decidit anomenar «altres» o, ja en la nova llengua que gasten, les que defineixen com a «racialitzades». És cert que no em donen lliçons de feminisme, no em diuen que he de ser com elles sinó tot el contrari: que no puc ser com elles, que he de tenir un altre feminisme. I de pas m'expliquen (gràcies) què és el racisme.

DE MANERA QUE m'he trobat en situacions absurdes en les quals la persona que tenia al davant m'explicava les opressions que jo he viscut perquè havia fet un màster en estudis de gènere a no sé quina universitat estrangera molt important i allà les coses es veuen d'una altra manera. Llavors he de recordar que vinc de Beni Sidel, Nador, i que allà el patriarcat i el masclisme te l'ensenyen des de pàrvuls i sense trepitjar l'escola. També hi podrien fer un màster, al meu poble, aquestes expertes en la meua discriminació i hi aprendrien més sobre gènere que tots els màsters caríssims de la School of no sé què. ≡